

Man gik da til:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Selvangivelsen af Indkomst og Formue, om Foranstaltninger til Kontrol med Selvangivelsen og om Straffen for Skattesvig m. v.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 6635).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Robert Mikkelsen: Vi har fra det kommunistiske Partis Side under Udvalgsbehandlingen og ved Fremsættelsen af vore Ændringsforslag arbejdet paa at faa paa et væsentligt Punkt rettet de Mangler, det foreliggende Lovforslag har. Efter at vore Ændringsforslag er blevet forkastet, finder jeg kun Anledning til at sige, som jeg har gjort det før, at Lovforslaget, uanset de Ting i det, som vi kunde ønske anderledes, betyder et meget væsentligt Fremskridt i Forhold til de hidtil gældende Regler, og jeg kan derfor anbefale, at man stemmer for Lovforslaget.

Stareke: Jeg vil gerne have Lov til endnu en Gang at sige et Par Ord om dette Forslag, fordi det saa klart afdækker Systemets indre Logik.

Jeg tror, alle i denne Sal er enige om, at Lov er Lov, og Lov skal holdes, men jeg tror ogsaa, alle er enige om, at Loven skal være retfærdig. Den Forargelse, der har vist sig hos de seks af Partiernes i dette høje Ting, samler sig særlig om Snyderiet, og i den Forargelse deltager vi ganske fra vor Side, men vi synes det er, ligesom Forargelsen udebliver over for det, som er uretfærdigt i det bestaaende Skattesystem. For os er Spørgsmaalet saa stort, at vi tror, det for Folkestyrets Bestaaen er farligt at undergrave Tilliden til det jævne Folk.

Det har efterhaanden udviklet sig saadan, at ved denne Lov stilles Hovedparten af den danske Befolkning ligesom under Anklage, der vises den en udpræget Mistillid. Nu er den inderste Kærne i Folkestyret dette, at man er i Stand til at vise Mennesker Tillid og at bygge paa deres Ære og deres Retskaffenhed; selv om man bliver skuffet mange Gange, og selv om Erfaringen viser, at det ikke er nogen fuldstændig sikker Grundvold at bygge paa, er det alligevel efter vort Skøn den sikreste.

Der har i det sidste Nummer af det lille Blad „Vort Værn“ staaet en Artikel om Skattepolitik og Tillid, som ligger ganske

paa Linie med de Udtalelser, jeg fremsatte ved første Behandling af dette Lovforslag. I denne Artikel citeres en Del Udtalelser af den norske Biskop Eivind Berggrav fra hans fortrinlige Bog „Staten og Menneket“, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere et Par enkelte Steder derfra. Biskop Berggrav siger:

„Man kan aldrig opdrætte Myndighed ved ensidigt at forstærke den myndige. I saa Fald slaar man ind paa Magtens Vej. I Modsætning til den fysiske Overmagt bygger Myndighed paa, at Myndighedsudøveren har Respekt for den, han vender sig til, og paa, at han tager den Risiko, som er forbundet med at vise ham Tillid.

Statsledelsen har i de sidste Aartier udsuget Leddene for deres egen Autoritet, Staten har skullet kontrolere alle til de mindste Detailler. Kontrol er bygget paa Mistro og avler Mistænksomhed.

Man kan indvende, at Staten har Grund til at være ræd. Det var risikabelt for den at vise Folk Tillid. Dette sidste skal indrømmes. Gennemførelsen af et Tillidssystem er en eksperimenterende Vej, som vil blive kendetegnet ved adskillige foreløbig mislykkede Processer. Men vi er kommet til det Punkt, da det hedder Enten-Eller. Vi har nu Valget imellem at overlade os i Magtens Vold eller at starte paa Tillidens Vej. Erfaringsmaterialet er stærkt i den sidste Favor.“

I hele dette Spørgsmaal om Magt er jeg ikke helt enig med Biskop Berggrav. Jeg anser Magt for at være nogenlunde det samme som Kraft, men Magten er en Kraft uden Fortegn; hvis man sætter Magten bag det, som er Ret, naar man Retfærdighed, men hvis man sætter Magten bag det, som er Uret, saa faar man Vold. Og hvis man som i det nuværende Forslag sætter Statens fulde Magt bag ved et Skattesystem, som er uretfærdigt, saa faar man Voldssystemet; man faar i Virkeligheden noget, som er beslægtet med de tyske Metoder, som vi har set udfolde sig for nogle Aar siden.

Jeg maa maaske i den Sammenhæng have Lov til at minde om, at der engang var en fremragende tysk Jurist, som inddelte Menneskene i to Grupper. Den ene Gruppe var dem, der var straffet, og den anden Gruppe var dem, som endnu ikke var straffet.

Der skrives videre i den nævnte Artikel:

„Det Skraaplan, som er kendetegnet ved stærkere og stærkere Mistro fra Statens Side over for Folket, deraf følgende